

Bougainvillea

Inge Braeckman Carole Vanderlinden

Bougainvillea,

Ergo Pers

Bougainvillea

Halsdiep, met de belofte van een zee, angebroken,
(al lijkt het voorzomers), brokaat en fragiel, het
slaperige van de eerste dauw weggeschoven. Het jaar

nog poedelnaakt onder kreukloze lakens gestreken
met het schaduwloze van de hoogst mogelijke zon in
het weidse timbre van de ochtend. Als door een gordijn van

helder licht gevangen – de nacht kent geen hinderlagen meer
en tuimelt nooit van de rand in deze wereld. De tijd fris en
engelenrein als door water geslepen, als een golf dicht tot bij

de tenen. Ook met gesloten ogen, steeds herhalend, omhels ik
u, als het dagelijkse van een nieuwe bloem, of het geritsel van
witte vlinders tussen de spleten van een ontloken tijd.

De zomeravond als glinsterend poeder
op gebronzeerde woorden gelegd. We klinken
als een parelmoer van wolken. Dat ongemerkt
voorbijdrijft. Purato vloeit als een evidentie.

Op de eeuwige sneeuw van gedachten. We maken
een rekensom van eeuwigheid, vergeten te kijken
naar de sidderingen van genot. Ook al ligt het

beloofde land in de handpalm van onze schepping,
zelfs onbekend en opgesloten. Een gloed verschijnt
boven de horizon als houden alle woorden een seconde
hun adem in. De verstillig treedt in trance. Door alle

verhullingen heen. Het beeld valt plotsklaps, we geloven
even met een vingerknip iets dat het bewustzijn
nuchter maakt: als viel de koord van Maria naar beneden.

Vandaag hoeft niets waar te zijn want het is. De lakens worden
opgeschud, en tooien zich vrolijk met rimpels. De rozen blozend van

verlegenheid om zoveel naaktheid, gretigheid waarmee ze zijn
gekozen. Iets wulpsier en overdadiger dan wanneer het zomer

is. Verdriet wordt woordloos van tafel geveegd. Een onverwachtse
bel. De onrustige tred van voetstappen op de trap. Croissants als

liefdeshoorntjes op het maagdelijke blad van de dag gelegd. Als nectar
voor het denken. De eerste blik. Champagnebubbels, heldere sterren,

in een bad dat de toon voor de rest van het jaar zet. Want u vindt me
steeds en we hebben voor een keer veel haast. Als spreuwen

in de lucht alvorens ze bij valavond trefzeker de klimop in duiken. En
luisteren naar wat de middernachten brengen kunnen – trompetgeschal

met volle kracht door een pasgeopend raam. Voor uw woord had ik
u allang herkend.

De dag is aan de lokroep van de horizon
ontstegen, de schoonheid
van het universum in één simpele
vergelijking gevat. Langsheen de illusie
die elke beweging vergezelt. Langsheen

de schaduw van de maan,
een eclips,
het sterrengoud van licht in een paar
ogen gevat. Langsheen
gedachten over de appel die de vruchtbaarheden
van deze wereld en
planeten onder gelijke wetten stelt. Om een inkijk

te geven in het tipje van de grote sluier
waarachter de werkelijkheid zich verbergt:
laserlicht, ultraviolet, quantum libet,
op het punt waar woorden
tekortschieten, om te observeren direct.

Duizelig en oneindig. Een interface tussen
de wereld en ik.

Een boeket van blauwewegen. Rillend in een prille
zomeravond. Ik hoor uw voetstappen op het pad.

De tuin verkennend op wat geen geheimen kent. Rozig

licht dat tegen de avond aanschurkt. Een wind zacht aan
het oor blijft als de hitte op uw wimpers liggen. De alchemie

van licht en geur verbindt denken met elk teken vóór het

spreken. De plooien van uw huid als iconen van
landschappelijkheid. Een bloem als een borduursel

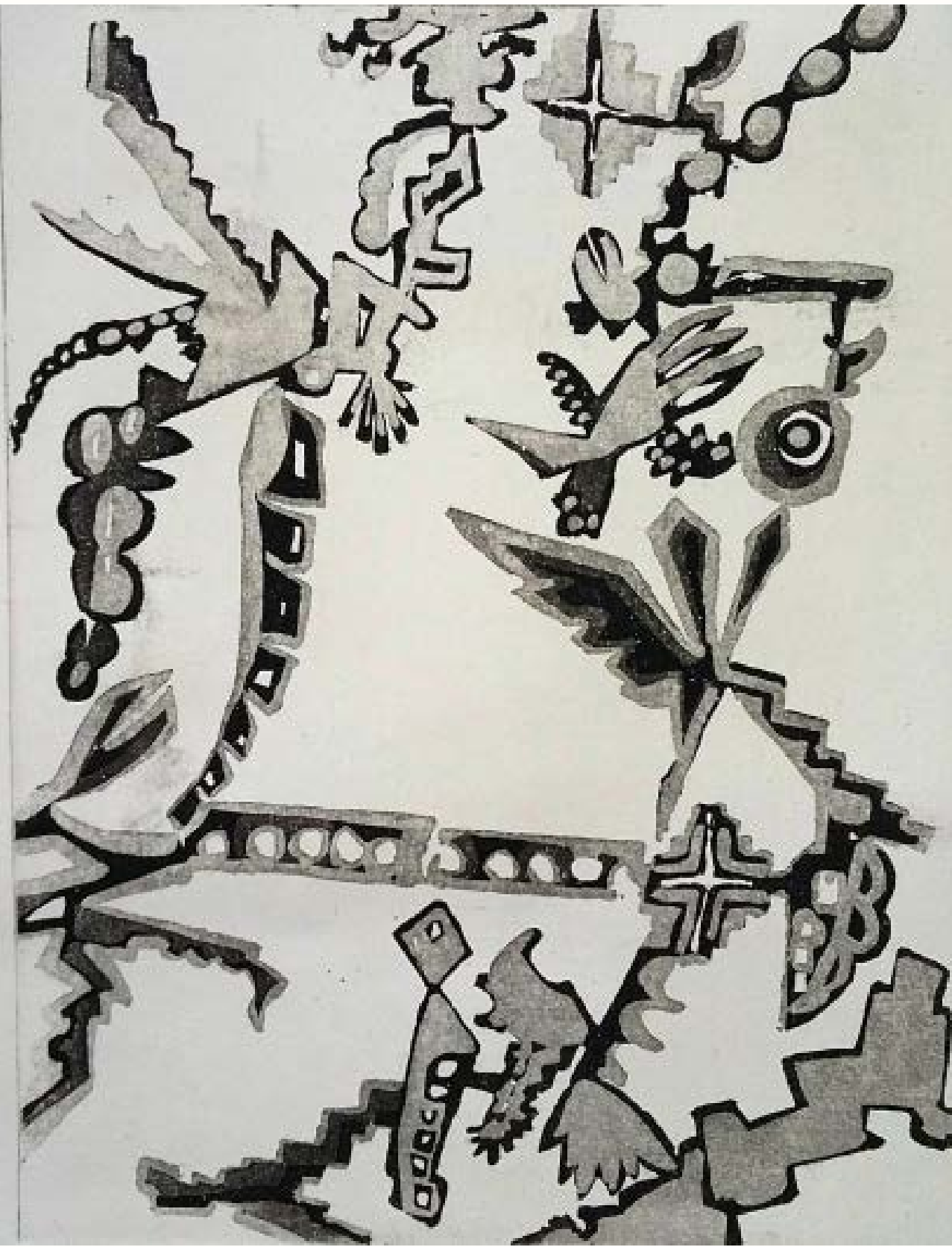
vereeuwigt zich op papier. Wat hier verschijnt, verdwijnt
nooit meer. Het verzengen van de nacht als syllaben van

de stilte. Ik hoor uw adem dicht tegen me aan.

Ik luister naar de middernachten,
loop de laatste kamer in, zacht aan
het oor en verlaat bij die maan daar
zo hoog. Omdat dingen kunnen breken.
Je was er niet, ik liet de ramen open.
Herinneringen na een regenbui. Jasmijn
en aardbeibloesems zelfs op deze

augustusdag. Er zijn heilige wetten
die enkel het mysterie kent. En de
vogels onder luid gekrijs soms lijken
te openen. Te bewaken ook. Als het open-
gaan van een zee. Soms lijkt het mogelijk.

Herinnering schuilt in de geur van
huid, een paar schoenen ergens
in een hoek, onder tafel, zelfs op een
stoel. Achteloos. Zo blijft het lichaam
spreken ook wanneer het niet meer is.
En toen, toen hielden alle krekels hun
adem in. Als was ook dat vanzelfsprekend.

Schelpen in de vorm van een waaier,
het dna van het scheppingsproces,

vergetelheid als een zacht laagje
op de tafel gelegd, de wolken een gewaad
voor de zon, de mildheid van de hitte legt

zich als uw hand in mijn hals zodat de wereld
even niet lijkt te bestaan. Waterleidingbuizen,

het geborrel erin, ventilator, cantates, een
spuitwaterfles. Het lichtjes wakker schudden

van de stilte, zonder enig tastbaar spoor van
ritme. Zonvervulde lucht. Avondspitsuur.

De bougainvilleas op uw terras. Als word ik
reeds zo lang verwacht.

De uren op de eerste weegschaal van de zomer. De dagen
zonder klok. Herinneringen opgeborgen in een tuin die
we nooit eerder hebben bedacht. De hemel binnen
handbereik. De bloesems kleven aan mijn benen. Als de
oneindigheid in uw blik. Visioenen van rust, geluk als
galaxis van het verstand, de balsem voor mijn lichaam.

De wereld lijkt even niet te bestaan. De zomer
kent geen haast meer. Ze blijft in de boezem van
de ochtend hangen. Vogels als blijk van trouw hoog
in de lucht en een tableau voor wolken. De dans
bestaat niet om melancholie te verbergen. De deuren
van het paradijs gaan open. Vallende sterren als sirenes
vuurwerk. Het dronken zoemen van een bromvlieg.
Fortissimo. Het gebeurt zoals het hoort. Onmiddellijk
en bij de eerste blik. De zee is in ons wakker. Watervogels.
Het laken een golfslag over ons heen. Zweet dat van
mijn haarlokken drupt. De geur van arganolie. Elk licht schijnt
in uw huid. Warme muren. Het heelal als canvas van de eeuwigheid.

Klavertjes in het onwaarachtig licht van
stilte. De helderheid van het verlangen als

een nuance tussen amber en blauw. Zonder
tussengebied. De dierlijke weerschijn in ogen

als een zachte en raadselachtige manier op mijn
huid gericht. Een schoonheid zonder barsten.

De natuurkracht van het lichaam, het denken,
zeldzaam als de sierlijke ster van een edelweiss.

Op de hoogste top van bergen. Dromen als voor-
spelingen, woorden door onze adem gewelfd.

De hele nacht deinst terug en wordt één ogenblik.
Het goudkleurige palet een idylle op ons gericht.

Dauwige frisheid traag voortbewegend als een
bruiloftsstoet van parels. Bloesems voor het lichaam.

De stad weggedoken achter het raam. De deuren maken

een groot gebaar. De zilveren opening omlijst uw
gelaat. Een zelfportret van tederheid als geurend

lover. De bron voorbij het leven zelf. De ziel nooit

blind maar een goddelijk punt van overspoeld geluk. Kalm
en onwrikbaar. Oneindiger dan wat de hemel ooit behelst.

Bougainvillea

Traduit par Jan H. Mysjkin et Pierre Gallissaires

Le cou dégagé, avec la promesse d'une mer, naissant,
(avec cet air du début de l'été), brocart et fragile, le
sommeil de la première rosée repoussé. L'année,

encore toute nue sous les draps sans pli, repassée
avec le soleil au plus haut et sans ombre dans
le fastueux timbre du matin. Comme captée par

un rideau de lumière claire – la nuit ne connaît plus d'embuscades
et ne tombe jamais du bord dans ce monde. Le temps frais et
d'une pureté d'ange, comme lissé par l'eau, une vague auprès

des orteils. Même les yeux fermés, recommençant sans cesse, je vous
embrasse, comme le quotidien d'une nouvelle fleur ou le friselis
de papillons blancs entre les fissures d'un temps éclos.

Le soir d'été comme une poudre scintillante
posé sur des paroles bronzées. Nous retenissons
comme une nacre de nuages. Qui passe
inaperçue. Le Purato coule comme allant de soi.

Sur les neiges éternelles des pensées. Nous faisons
un calcul d'éternité, oublions de regarder les tremblements
de plaisir. Bien que la terre promise se trouve

dans la paume de notre création, même inconnue et
emprisonnée. Une lueur apparaît au-dessus de l'horizon
comme si, une seconde, toutes les paroles retenaient
leur souffle. L'apaisement entre en transe. À travers

toutes les dissimulations. L'image tombant soudain, nous croyons,
d'un claquement de doigt, une chose rendant sobre
la conscience : comme si la corde de Marie était tombée.

Aujourd'hui, rien ne doit être vrai car tout est. Les draps sont
secoués et se parent de rides joyeuses. Les roses rougissant

d'embarras devant tant de nudité, l'avidité avec laquelle elles
ont été choisies. Un peu plus lascives et plus abondantes qu'en été.

Le chagrin, balayé de la table sans mot dire. Une sonnette
inattendue. Des pas inquiets dans l'escalier. Des croissants posés

comme des cornes d'amour sur la page vierge du jour. Comme du nectar
pour l'esprit. Le premier regard. Bulles de champagne, étoiles claires,

dans une baignoire donnant le la pour le reste de l'année. Car vous me trouvez
toujours et pour une fois nous sommes pressés. Comme des sansonnets

dans l'air avant de plonger avec précision dans le lierre, la nuit tombée.
Et d'écouter ce que peuvent apporter les minuits – le son des trompettes

dans toute sa force par une fenêtre qu'on vient d'ouvrir. Avant votre parole,
je vous avais depuis longtemps reconnu.

Le jour s'est élevé au-dessus de l'appel
de l'horizon, la beauté
de l'univers saisie dans une seule équation
simple. Le long de l'illusion
qui accompagne chaque mouvement. Le long de

l'ombre de la lune,
une éclipse,
l'or étoilé de lumière saisi dans une paire
d'yeux. Le long des
pensées sur la pomme, mettant les fertilités
de ce monde et
les planètes sous des lois égales. Pour donner un aperçu

d'un coin du grand voile
derrière lequel se cache la réalité :
lumière laser, ultraviolet, quantum libet,
au point où les mots
manquent, pour observer en direct.

Étourdi et infini. Une interface entre
le monde et moi.

Un bouquet de glycines. Frissonnant dans un début
de soirée d'été. J'entends vos pas sur le sentier.

Explorant le jardin, sondant ce qui n'a pas de secrets. Une lumière

rosâtre qui se frotte contre le soir. Une brise, douce
à l'oreille, se pose comme une ardeur sur vos cils. L'alchimie

de lumière et d'odeur relie la pensée à chaque signe

d'avant la parole. Les plis de votre peau comme des icônes
de possibles paysages. Une fleur comme une broderie

s'éternise sur du papier. Ce qui apparaît ici, ne disparaît plus
jamais. Le roussissement de la nuit comme les syllabes

du silence. J'entends votre souffle tout contre moi.

J'écoute les minuits, j'entre
dans la dernière chambre, douce à l'oreille
et attardée auprès de cette lune-là si haute.
Car les choses peuvent se briser.
Tu n'y étais pas, j'ai laissé les fenêtres
ouvertes. Souvenirs après un orage.
Jasmin et fleurs de fraises, même

en ce jour d'août. Il est des lois sacrées
connues seulement par le mystère. Et que
les oiseaux aux cris stridents semblent parfois
ouvrir. Surveiller aussi. Comme l'ouver-
ture d'une mer. Parfois, cela semble possible.

Le souvenir se cache dans l'odeur de
la peau, une paire de chaussures quelque part
dans un coin, sous la table, même sur une
chaise. Avec nonchalance. Ainsi le corps
continue de parler même lorsqu'il n'est plus.
Et alors, alors tous les grillons ont retenu
leur souffle. Comme si cela aussi était évident.

Coquillages en forme d'éventail,
l'ADN du processus de création,

l'oubli comme une tendre couche
posée sur la table, les nuages un habit
pour le soleil, la douceur de la chaleur se pose

comme votre main dans mon cou si bien que le monde,
un instant, ne semble pas exister. Conduites d'eau,

leur gargouillement, ventilateur, cantates, une
bouteille d'eau gazeuse. Réveiller délicatement

le silence, sans trace tangible de rythme. Air
rempli de soleil. Heure de pointe de fin de journée.

Les bougainvillées sur votre terrasse. Comme si
vous m'attendiez depuis si longtemps.

Les heures sur la première balance de l'été. Les jours
sans horloge. Des souvenirs rangés dans un jardin que
nous n'avons jamais imaginé auparavant. Le ciel à
portée de main. Les fleurs collent à mes jambes. Comme
l'infini dans votre regard. Des visions de paix, du bonheur comme
galaxie de la raison, le baume pour mon corps.

Un instant, le monde ne semble pas exister. L'été
ne connaît plus de hâte. Il flotte sans cesse dans le sein de

la matinée. Des oiseaux en témoignage de loyauté haut
dans l'air et un tableau pour des nuages. La danse

n'existe pas pour cacher la mélancolie. Les portes
du paradis s'ouvrent. Étoiles filantes comme un feu d'artifice

de sirènes. Le bourdonnement ivre d'une grosse mouche.
Fortissimo. Cela se passe comme il se doit. Immédiatement

et au premier regard. La mer est réveillée en nous. Oiseaux aquatiques.
Le drap, une houle sur nous. Sueur tombant goutte à goutte de

mes boucles. L'odeur d'huile d'argan. Chaque lumière luit
dans votre peau. Murs chauds. L'univers comme canevas de l'éternité.

Trèfles dans la lumière mensongère du
silence. La clarté du désir comme

une nuance entre l'ambre et le bleu. Et rien
entre les deux. Le reflet animal dans les yeux

comme une manière douce et mystérieuse
fixée sur ma peau. Une beauté sans fissures.

La force naturelle du corps, de la pensée,
rare comme l'étoile gracieuse d'un edelweiss.

Sur le sommet le plus haut des montagnes. Rêves
comme prophéties, paroles voûtées par notre souffle.

La nuit entière recule et devient un seul instant.
La palette dorée, une idylle fixée sur nous.

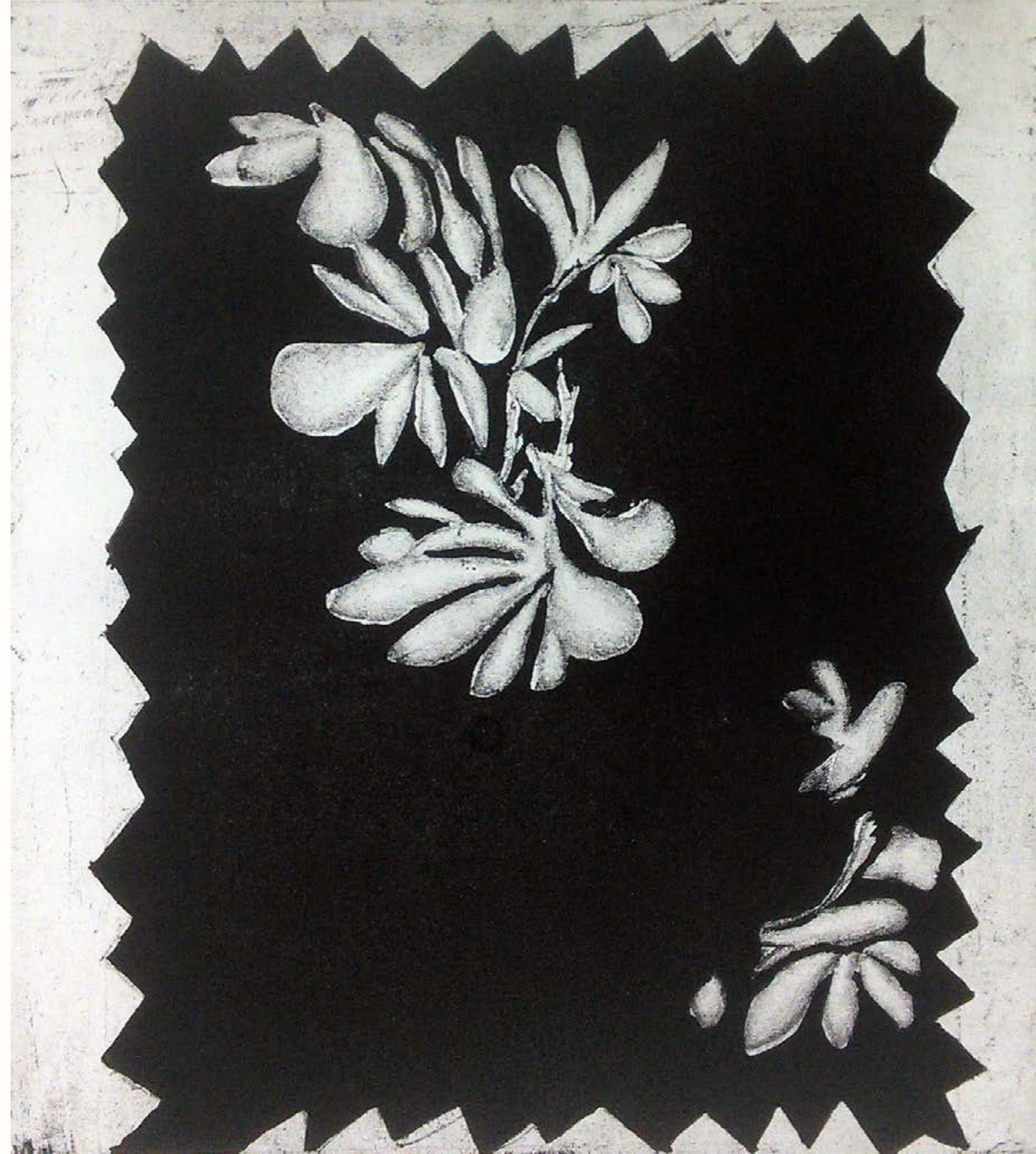
Fraîcheur de rosée avançant lentement comme une
procession nuptiale de perles. Fleurs pour le corps.

La ville terrée derrière la fenêtre. Les portes font

un grand geste. L'embrasure argentée encadre votre
visage. Un autoportrait de tendresse comme un feuillage

embaumant. La source au-delà de la vie même. L'âme jamais

aveugle, mais un point divin inondé de bonheur. Calme
et inébranlable. Avec plus d'infini que le ciel jamais n'en contiendra.

Bougainvillea, met gedichten van Inge Braeckman en zeven etsen van Carole Vanderlinden verschijnt op 4 november bij Ergo Pers te Gent. De tekst van deze tweetalige uitgave werd gezet uit Bembo corps 18 en gedrukt op Hahnemühle 230 gr. door Rein Ergo die ook instond voor ontwerp en afwerking. Jan H. Mysjkin vertaalde de gedichten. De etsen kwamen tot stand in het atelier van Henri Hemelsoet te Gent. De oplage werd gedrukt door Eric Levert in Amsterdam.

Bougainvillea, verscheen in een beperkte oplage van 26 exemplaren, Arabisch genummerd van 1 tot 26. Twaalf exemplaren, voorbehouden aan de kunstenaars werden Romeins genummerd van I tot XII. Zes exemplaren werden gereserveerd voor de medewerkers en geletterd van A tot F. Bij elk boek hoort een suite met zeven door Carole Vanderlinden getekende en genummerde etsen. Elk boek werd in het colofon gesigneerd door de dichter en de kunstenaar.

Suite

